

arverenter (jfr. bemærkningerne til §§ 8-9), blev der indført bestemmelser, hvorefter der som et modstykke til den fulde skattefrihed for indbetalingerne skulle svares indkomstskat af enhver udbetaling fra disse ordninger. Skattepligten omfattede herefter ikke alene som hidtil løbende, livsbetingede ydelser, men også ikke-livsbetingede annuiteter, engangsudbetalinger ved ophævelse eller udtrædelse af en ordning, bonus o.s.v. For sådanne udbetalinger, som efter de tidligere regler var indkomstskattefri, blev det dog ved særlig overgangsbestemmelse fastsat, at skattepligten ikke skulle omfatte den del af beløbene, som måtte hidrøre fra indbetalinger, der var foretaget før begyndelsen af det indkomstår, der lå til grund for indkomstansættelsen for skatteåret 1955-56. Hvor indkomståret følger kalenderåret, var skæringsdatoen herefter 1. januar 1954, således at de nye beskatningsregler kun vedrørte den del af engangsudbetalinger m. v., som hidrører fra de fuldt fradragsberettigede indbetalinger efter denne dato.

Overgangsreglerne fandt anvendelse, uanset om de tidligere indbetalinger til ordningen helt eller delvis var sket i form af arbejdsgiverbidrag, der efter praksis var skattefri for arbejdstageren også før 1. januar 1954.

Beskatningen af engangsudbetalinger og lignende skete oprindeligt i den form, at beløbet blev medregnet i den skattepligtige indkomst med $\frac{1}{3}$ for det indkomstår, hvori udbetaling fandt sted, og $\frac{1}{3}$ for hvert af de 2 følgende indkomstår. Bonusudbetalinger skulle dog medregnes fuldt ud i indkomsten for udbetalingsåret. Disse regler blev stort set opretholdt ved lov nr. 87 af 29. marts 1957 om beskatning af renteforsikringer m. v. og pristalsreguleret aldersopsparing, dog med den ændring at der af engangsudbetalinger til dødsboer eller til en efterlevende ægtefælle, der hensat i uskiftet bo, i stedet for indkomstskat skulle svares en afgift på 25 pct. Ved renteforsikringsloven blev de tidligere regler om indkomstbeskatning over 3 år af engangsudbetalinger og lignende i det hele afløst af de nugældende bestemmelser om en 25 pct. afgift, dog således at bonus fortsat som regel skal medregnes som skattepligtig indkomst i udbetalingsåret.

I loven af 29. marts 1957 og senere i renteforsikringsloven bibeholdt man overgangsreglerne om skatte- og afgiftsfrihed for engangsudbetalinger m. v., i det omfang disse beløb hidrører fra indbetalinger før (normalt) 1. januar 1954, jfr. renteforsikringslovens § 8. På linje hermed er det i forslaget § 20, stk. 3, om indkomstbeskatningen af rateudbetalinger fra bestående (inkonvertible) annuitetsforsikringer og arverenter, i § 47 om beskatningen af bonus samt i § 34, stk. 1, om afgiftspligt

af engangsudbetalinger og lignende forudsat, at disse overgangsregler fortsat skal være gældende.

I overensstemmelse med de nugældende regler vil bestemmelsen i stk. 1 gælde for såvel egne indbetalinger som eventuelle arbejdsgiverbidrag til de i forslaget § 2-9 omhandlede pensionsordninger med løbende udbetalinger, herunder også de i § 2, nr. 1-2, nævnte pensionsordninger for tjenestemænd m. fl. Hvor der i medfør af § 37, stk. 1, i lov om tjenestemandspension, jfr. § 50, stk. 3, i lønnings- og pensionsloven af 1958 udbetales „dobbelt godtgørelse“ til en fratrædt tjenestemand, vil afgiftsfriheden herefter principielt omfatte den del af godtgørelsen, der måtte svare til det dobbelte af de for den pågældende tilbageholdte pensionsbidrag før 1. januar 1954 plus de heraf beregnede renter. I praksis vil der dog normalt ikke opstå spørgsmål om afgiftsfrihed i dette tilfælde, idet udbetaling af „dobbelt godtgørelse“ i praksis er betinget af, at beløbet indskydes i en anden pensionsordning. Hermed vil overførselsreglen i forslaget § 41-44 finde anvendelse med den virkning, at spørgsmålet om afgiftsfrihed i kraft af overgangsreglen i § 34 ikke bliver aktuelt.

Det er i praksis antaget, at overgangsbestemmelserne i renteforsikringslovens § 8 også finder anvendelse i tilfælde, hvor en forsikring, der hidtil har været behandlet efter regler om forsikringer med begrænset fradragsret for præmierne, efter 1. januar 1954 omdannes, således at fremtidige præmier bliver fuldt fradragsberettigede. Hvis f. eks. en „konvertibel“ annuitetsforsikring efter 1. januar 1954 omdannes til „inkonvertibel“ annuitetsforsikring, der er omfattet af renteforsikringslovens regler om forsikringer med fuld fradragsret for præmierne, og policen får fornøden påtegning om omdannelses-tidspunktet m. v., skal den del af udbetalingerne til sin tid, der hidrører fra indbetalinger i perioden før omdannelsen, herefter skattemæssigt behandles som udbetaling fra en af renteforsikringslovens § 1, stk. 1 d, omfattet kapitalforsikring, bl. a. med den virkning, at en hertil svarende engangsudbetaling eller lignende er undtaget fra afgiftsreglerne. Det er forudsat i forslaget, at denne praksis opretholdes, for så vidt angår omdannelser, der er sket før de nye reglers ikrafttræden.

Efter forslaget § 29, stk. 1, vil der ikke af skatte- eller afgiftsmæssige grunde være noget til hinder for, at der alene sker delvis engangsudbetaling fra en ordning med løbende udbetalinger med den virkning, at afgiftspligt alene indtræder for det udbetalte beløb, jfr. også § 30, stk. 3, om dispositioner m. v. over en del af en ordning. Efter de nugældende regler, herunder genanbringelsesreglen i renteforsik-